4. **Кликом на следећи линк сазнај више о животу и раду чувеног Моме Капора.**
https://momokapor.weebly.com/104110801086107510881072109210801112107 2.html

Прочитај потом неколико уводних напомена у вези са одломком који следи.

- Овај и остали текстови из књиге *011* првобитно су били објављивани у недељном издању *Политике*. Касније су сакупљени и објављени као књига. Овакви и слични текстови могу се наћи у културним рубрикама дневних и недељних новина. Они немају информативну намену коју најчешће имају новинарски чланци. То су **публицистички текстови**. Често књижевници и новинари имају потребу да своја запажања и размишљања поделе са већим бројем читалаца. Због једноставног стила којим су писани, актуелних садржаја, често духовите ноте, публицистички текстови су веома популарни и радо читани.
- Књига *011* (позивни број за Београд) припада кругу дела посвећених главном граду и његовим становницима, њиховом начину живота и менталитету. *011* је својеврстан водич, који у низу кратких одломака, уводи читаоца у београдске тајне, бавећи се "ситницама које живот значе". Главни јунак ове књиге је јединствени и неуништиви дух Београда у свим његовим облицима. Као и многе друге књиге, које је написао, Капор је илустровао и ову, обиљем виђета и цртежа, који допуњују и заокружују његов свет. "Волим, на известан начин, свој мали луди Београд! У неком нормалнијем граду мислим да бих скапао од досаде!"

ЗАДАТАК

Пажљиво прочитај следећи одломак и подвуци делове који су посебно привукли твоју пажњу. У кратким цртама забележи и властита размишљања о теми коју је аутор овим текстом покренуо.

Не волим да се љубим три пута у образе, као остали Београђани. До пре десет година љубили смо се само два пута, а онда је у наше животе, не сам не знам како и када, продрло нешто као слатко православље: углавном, када се при сусрету пољубите два пута, Београђанин ће вас стегнути још једанпут и притом, погледати са благим прекором, као да сте помало издали српство. На страну то, што, уопште, не волим да се љубим (са мушкарцима, посебно), а нарочито не, са рођацима, који ми приликом љубљења уваљају у уста и своје бркове пожутеле од дуванског дима.

Волео сам са играм кликере по Чубури и Неимару. Знате ли да наша деца, углавном, не знају ту игру? Сада се играју компјутерима. Седе по својим дечјим собама и пиље у екране на којима се смењују пруге, бројеви и слогови. Нешто зуји, а нешто светлуца. Празно, па трепће!

У Београду се више нигде не могу купити кликери. А, било их је толико! Сећам се **оловаца, мермераца, земљанаца, стакленаца, американаца...**

Боже, како се брзо променио стари, јучерашњи свет! Да бисмо били срећни, била нам је довољна само једна рупа, издубљена у утабаној чубурској земљи и два-три кликера у џепу. Ако сте били вешт играч, могли сте помоћу своја два земљанца, освојити мермерац велики као голубије јаје и још приде, три оловца, извађена из неког куглагера. Питам се какви ће да буду одрасли људи, деца која се играју компјутерима? Истина,ја се у компјутере нимало не разумем и помало ме је страх од њих (да ме не увати струја!) али какви ће људи да порасту од тих малих осамљеника, који никада нису упрљали руке грешном чубурском земљом, нити се икада потукли због неправде у игри кликерима? Вероватно, неки фини, углађени и образовани људи са наочарима. Истина, таквих нам је потребно што више, али хоће ли они сами да буду срећни?

Момо Капор

(одломак из књиге *011*)